

NIEZWYCZAJNE WYDARZENIA

Cz. II

Stygmaty

Zmarli których ciała nie ulegają rozkładowi

20018 r.

Katolickie Stowarzyszenie „Civitas Christiana”

Przemysł

opr. Jerzy Łobos

Stygmaty

Stygmata – określenie stosowane w niektórych religiach do określenia ran będących symbolem szczególnego związku z Bogiem. Człowiek u którego takie rany występują nazywany jest stygmatykiem.

Stygmatykami byli między innymi św. Franciszek z Asyżu oraz św. Pio z Pietrelciny. Rany takie mogą cały czas krwawić, nie goją się, ale także nie ropieją mimo braku sterylności, a po śmierci stygmatyka często znikają. Stygmaty były przyczyną wielu kontrowersji.

Wykaz Stygmatyków

Małgorzata Maria Alacoque; Maria Baouardy; Małgorzata Bays; Giorgio Bongiovanni; Wanda Boniszewska; Koleta Boylet; Mateusz Carrieri; Maria Maria; Marta Chambon; Dorota z Mątowów; Elżbieta z Reute; Anna Katarzyna Emmerich; Franciszek z Asyżu; Agnieszka Galand; Gemma Galgani; Weronika Giuliani; Teresa Helena Higginson; Hosanna z Mantui; Marie Julie Jahenny; Jan od Krzyża; Joanna Maria Bonomo; Katarzyna z Racconigi; Katarzyna ze Sieny; Klara z Montefalco; Faustyna Kowalska; Łucja z Narni; Małgorzata Węgierska; Małgorzata z Kortony; María de León

Bello y Delgado; Maria Domenica Lazzeri; Maria Franciszka od Pięciu Ran Jezusa; Maria Magdalena Martinengo; Mechtylda z Hackeborn; Maria Józefa Menéndez; Filip Neri; Teresa Neumann; Maria Magdalena de' Pazzi; Pio z Pietrelciny; Stefania Quinzani; Maria Rafaela Quiroga; Katarzyna del Ricci; Marta Robin; Ryta z Cascii; Anna Schäffer; Adrienne von Speyr; Maria Magdalena od Męki Pańskiej; ZlatkoSudac; Katarzyna Szymon; Maria Grazia Tarallo; Teresa z Ávili.

**Niektórzy mistycy, święci i błogosławieni,
którzy mieli widoczne lub ukryte stygmaty:**

Św. Ludgarda - W wieku 12 lat została przyjęta na wychowanie do klasztoru sióstr Benedyktynek św. Katarzyny koło St. Trond w diecezji Limbourg. Po przeżyciu widzenia Chrystusa przystąpiła do nowicjatu, gdzie ok. roku 1200 złożyła profesję, a już kilka lat później (1205) została przeoryszą tego klasztoru. Za radą przyjaciółki, św. Krystyny wstąpiła do zakonu Cysterek w Aywières koło Brukseli o surowej regule. W nim Ludgarda żyła aż do śmierci. Prowadziła życie pełne ascetyczne pełne umartwień i aktów zadośćuczynienia. Przez ostatnie 11 lat swojego życia była niewidoma. Ludgarda doświadczyła licznych widzeń mistycznych, najczęściej Chrystusa, ale także spotkania z duszami czyścicowymi, z Matką Bożą oraz z innymi świętymi. Miała dar uzdrawiania chorych i nawracania grzeszników. Św. Ludgarda jest patronką dobrego rozwiązania, niewidomych i niepełnosprawnych. Jej relikwie spoczywają w Bass-Ittre w Belgii. Jest patronką tego kraju. Jej wspomnienie obchodzone jest 16 czerwca.

Św. Małgorzata z Kortony - Była córką rolnika. Jej matka zmarła, gdy miała siedem lat. Dwa lata później ojciec ożenił się powtórnie, jednak macocha nie potrafiła zaakceptować pasierbicy. W wieku około siedemnastu lat uciekła z młodym arystokratą z Montepulciano, urodziła mu syna i żyła jako jego kochanka przez kolejnych dziewięć lat. Wielokrotnie prosiła go, by się z nią ożenił, jednak, mimo obietnic, tak się nie stało. W 1274 kochanek Małgorzaty został zamordowany przez rabusiów, którzy ukryli jego ciało w płytkim grobie. Odkrycie zwłok ukochanego doprowadziło ją do nawrócenia. Zwróciwszy krewnym zmarłego kochanka całą biżuterię i posiadłości ziemskie, podjęła próbę powrotu do domu ojca. Ten prawdopodobnie przyjąłby ją, lecz sprzeciwiła się temu macocha. Ostatecznie Małgorzata udała się z synem do Kortony, gdzie poddała się kierownictwu duchowemu franciszkanów. Prowadziła surowe życie, poszcząc i umartwiając się. Po trzech latach została przyjęta do Trzeciego Zakonu Franciszkańskiego. Żyła odtąd w ścisłym ubóstwie. Utrzymywała się z jałmużny. Opiekowała się chorymi, ubogimi bezdomnymi. Doświadczała wizji i ekstaz. Odznaczała się nabożeństwem do Eucharystii i Męki Jezusa. Została obdarzona stygmatami. Założyła szpital w Kortonie i powołała zgromadzenie kobiet, które zajmowały się opieką nad chorymi. Zmarła 22 lutego 1297 w Kortonie, gdzie została pochowana. Po dziś dzień jej nieulegające rozkładowi ciało eksponowane jest w kryształowym relikwiarzu w jej sanktuarium. Małgorzata została beatyfikowana w 1515 roku przez papieża Leona X, a kanonizowana 16 maja 1728r. przez Benedykta XIII. Jest patronką fałszywie oskarżonych, bezdomnych, wagabundów, szalonych, umysłowo chorych. Wspomnienie liturgiczne w Kościele katolickim obchodzone jest 22 lutego.

Św. Gertruda Wielka - Urodziła się 6 stycznia 1256 roku w niemieckiej Turynii. Wcześniej została sierotą, i oddana do klasztoru benedyktynek w Helfcie w wieku 5 lat. Gertruda uzyskała gruntowne wykształcenie humanistyczne i teologiczne. Szczególnie interesowała się literaturą i filozofią. Widzenia świętej rozpoczęły się gdy miała 26 lat. Liczne objawienia i prorocтва spisała w książce *Objawienia*. Chcąc być podobna do Jezusa umartwiała się oraz zadawała sobie rozmaite pokuty. Zmarła mając 46 lat. Jej wspomnienie liturgiczne obchodzone jest w Kościele katolickim 16 listopada.

Św. Klara z Montefalco, - Urodziła się w 1268 r. w Montefalco w Umbrii, zmarła 17 sierpnia 1308 – dziewica, ksieni, augustianka, święta Kościoła katolickiego. Była córką szlachy dobroczyńcy

Dominika. Mając sześć lat powierzyła swe życie Bogu i wstąpiła do wspólnoty pobożnych kobiet pod kierownictwem swej siostry Joanny. Panie chciały wieść życie zakonne, więc biskup Spoleto nadał im regułę św. Augustyna. Klasztor augustianek został oficjalnie otwarty w 1290 roku, przy budowie którego pomagał ojciec. Poświęcony został Świętemu Krzyżowi a jego pierwszą ksieni została Joanna. Po jej śmierci przełożoną klasztoru została Klara i sprawowała ten urząd do śmierci. Klara została obdarzona łaską objawienia Chrystusa. Po śmierci jej ciało nie uległo rozkładowi, a krew zachowała się w stanie płynnym. Jej wspomnienie liturgiczne obchodzone jest w dzienną pamiątkę śmierci.

Bł. Aniela z Foligno- Urodziła się ok. 1248 w Foligno, zmarła 4 stycznia 1309 – włoska tercjarka franciszkańska, pokutnica, mistyczka, której nadano tytuł *Mistrzyni teologów*, święta Kościoła katolickiego. Po wczesnej śmierci męża i dzieci resztę życia poświęciła pokucie. Pielgrzymowała do Asyżu, a następnie rozdała cały majątek. W 1291 roku wstąpiła do III Zakonu św. Franciszka, służyła ubogim i potrzebującym. Ostatnie lata spędziła jako pustelnica zupełnie odcięta od świata, przez dziesięć lat nie spożywając pokarmu. Zmarła 4 stycznia 1309 r. po długiej i ciężkiej chorobie. Pochowano ją w rodzinnym Foligno w kościele św. Franciszka z Asyżu. W osobnym relikwiarzu spoczywa serce Anieli, na którym widać znak, jaki za życia otrzymała w czasie mistycznej wizji. Beatyfikowana przez papieża Innocentego XII w 1693 r. 9 października 2013 roku papież Franciszek rozszerzył kult Anieli z Foligno na cały Kościół, tym samym wpisując ją w poczet świętych. Dniem wspomnienia liturgicznego świętej jest 4 stycznia.

Św. Katarzyna ze Sieny – Urodziła się 25 marca 1347 w Sienie, zmarła 29 kwietnia 1380 r. w Rzymie – pochodziła z sienieńskiej, mieszczańskiej rodziny. Urodziła się jako przedostatnie dziecko (z 25 rodzeństwa). Włoska tercjarka dominikańska, mistyczka, katolicka święta, doktor Kościoła i patronka Europy. W 1354, w wieku 7 lat, prywatnie ślubowała Bogu dziewictwo, a w 1363, wbrew woli rodziców, wstąpiła do fraternalnego świeckiego Zakonu Braci i Sióstr od Pokuty św. Dominika (tercjarzy dominikańskich) przy kościele dominikanów. Po złożeniu przyrzeczeń tercjarskich w wieku 17 lat, prowadziła w swoim rodzinnym domu ascetyczne, niemal klasztorne życie zgodne z zasadami duchowości dominikańskiej, pomagając jednocześnie biednym, chorym i trędowatym. W 1370, uzasadniając to wolą Chrystusa, rozpoczęła życie apostołskie. Mimo, że była analfabatką, posiadała niezwykłą inteligencję i przedziwny charyzmat apostołski. Dzięki tym przymiotom i wewnętrznemu natchnieniu zaangażowała się w sprawy Kościoła oraz w problemy polityczne ówczesnej Europy. Jej priorytetem były działania na rzecz powrotu papieża z Awinionu (z *Niewoli awiniońskiej*) do Rzymu. Jej wpływowi przypisuje się liczne nawrócenia osób pochodzących z różnych warstw społecznych. Posiadała charyzmat wypędzania demonów z osób opętanych. 1 kwietnia 1375 w jednym z kościołów w Pizie, otrzymała stygmaty w formie krwawych promieni (nie zaś otwartych ran). Zmarła w Rzymie w wieku 33 lat ofiarowując swoje życie i śmierć za Kościół i papieża. Jej ciało, bez głowy spoczywającej w kościele św. Dominika w Sienie, znajduje się w rzymskiej bazylice Najświętszej Maryi Panny powyżej Minerwy. Katarzyna zmarła w wyniku choroby żołądka utrudniającej przyjmowanie pokarmów. Istnieje jednak prawdopodobieństwo, że bezpośrednią przyczyną śmierci było zagłodzenie się w wyniku ścisłego postu i innych umartwień. Jest patronką: Europy, Włoch, Rzymu, Sieny, diecezji Allentown (Pensylwania, USA), pielęgniarek, strażników i strażaków, osób cierpiących.

Kanonizowana została 14 kwietnia 1461 przez papieża Piusa II, 4 października 1970 r. Paweł VI ogłosił ją Doktorem Kościoła, a Jan Paweł II ogłosił ją w 1999 r. współpatronką Europy. Wspomnienie liturgiczne jako wspomnienie obowiązkowe w Kościele katolickim obchodzone jest w rocznicę śmierci (29 kwietnia). W całym zakonie dominikańskim jej wspomnienie ma rangę uroczystego święta. Również w krajach europejskich ma rangę święta, gdyż jest patronką Europy.

Św. Ludwina z Schiedam – Urodziła się 18 marca 1380, zmarła zaś 14 kwietnia 1433 r. – święta katolicka, dziewica, mistyczka. W wieku piętnastu lat uległa wypadkowi, na ślizgawce. Do końca życia przykuta do łóżka znosiła choroby i za jej sprawą dokonywały się cudowne uzdrowienia. Zapamiętana została z cierpliwości w znoszeniu cierpień związanych z chorobami. Jej rany wymagały ciągłych zmian opatrunków, ciało odchodziło od kości, lecz zamiast odoru, jakiego można się spodziewać przy takim schorzeniu, rany i ciało Świętej wydawało bardzo przyjemny zapach, porównywalny z zapachem cynamonu i imbiru. Po wystąpieniu u św. Ludwiny stygmatów, które otrzymała po objawieniu Pana Jezusa, zapach ten ustąpił zapachowi kwiatów: róż, fiołków i lilii. Początkowo widziała Dzieciątka Jezus, które później przemieniło się w mężczyznę z bliznami i ranami na twarzy oraz na ciele, z krwią spływająca spod cierniowej korony. Z ran wystrzeliły świetliste promienie przeszywając stopy, ręce i serce Świętej. Gdy zdała sobie sprawę, że została obdarzona stygmatami, modliła się aby mogła te rany pozostawić w ukryciu i cierpieć ból nimi spowodowany aż do końca swoich dni. Zmarła w wielkanocną środę, 14 kwietnia 1433 r. Została pochowana na cmentarzu przy kościele p.w. św. Jana w Schiedam. Jej grób stał się miejscem licznych pielgrzymek, w krótkim czasie wybudowano nad nim kaplicę, a doczesne szczątki św. Ludwiny złożono w marmurowym sarkofagu. W 1615 roku relikwie św. Ludwiny przeniesiono do kościoła p.w. św. Guduli w Brukseli, po tym jak kalwini zniszczyli kaplicę, a przylegający doń klasztor przemienili w sierociniec. Do Schiedam relikwie wróciły w 1871 roku. Kanonizowana 14 marca 1890 roku przez papieża Leona XIII.

Św. Franciszka z Rzymu - włoskamistyczka, święta Kościoła katolickiego. Urodziła się w 1384 r. w Parione k. Rzymu – zm. 9 marca 1440 w Rzymie) – Pragnęła wstąpić do zakonu, ale w młodym wieku wydano ją za Wawrzyńca di Ponziani. Zamieszkała w jego pałacu w Rzymie. Małżeństwo to miało troje dzieci, lecz syn odszedł z tej ziemi w siódmym roku życia; a jedyna córka Agnieszka, w szóstym roku. Franciszka zasłynęła z dobroczynności. Podczas wojny króla Neapolu z papieżem zrabowano jej pałac, a męża i syna skazano na wygnanie. W latach 1413-14 podczas epidemii w Rzymie usługiwała zarażonym. Po powrocie męża skłoniła go do złożenia ślubu czystości. Od tej pory jeszcze gorliwiej poświęciła się modlitwie i służbie ubogim. Wkrótce znalazło się grono naśladowczyń i w 1425 r. powstało stowarzyszenie Oblatek Benedyktynek z Góry Oliwnej, które zostało zatwierdzone w 1433 r. przez papieża Marcina V. Franciszka zamieszkała przy kościele Santa Maria Nova przy Forum Romanum. Została obdarzona darem wizji, ekstaz, zmysłem proroczym i mocą uzdrawiania. Często widziała swojego Anioła Stróża. Została kanonizowana przez papieża Pawła V w 1609 roku. Jest patronką Rzymu, oblatów benedyktyńskich, kobiet i od 1925 roku, obok św. Krzysztofakierowców. Relikwie Franciszki Rzymianki złożono w kościele *Santa Maria Nuova*, który obecnie nosi imię świętej (wł. *Basilica di Santa Francesca Romana*). Wspomnienie liturgiczne obchodzone jest w Kościele katolickim w 9 marca.

Św. Koleta Boylet, - Urodzona 13 stycznia 1381 r. w Corbie we Francji, zm. 6 marca 1447 r. w Gandawie w Belgii) – mistyczka, zakonnica, zapoczątkowała gałąź klarysek - koletanki, święta katolicka, dziewica. Wstąpiła do zakonu beginek, następnie przeniosła się do benedyktynki, a później została klaryską. Po pewnym czasie postanowiła zostać pustelnicą. Została zamurowana w celi jako rekluza. Po kilku latach opuściła celę. Pod wpływem wizji przystąpiła do reformowania klarysek. W dziele tym uzyskała poparcie papieża Benedykta XIII. Reformowała istniejące klasztory i zakładała nowe. W chwili jej śmierci działały 22 klasztory oparte na regule św. Klary i konstytucjach Kolety (koletanki). Koleta kładła nacisk na powrót do pierwotnego ubóstwa klarysek. Praca ręczna miała obowiązywać wszystkie siostry. Konstytucje Koletańskie zostały zatwierdzone w 1458 przez Piusa II. Koletę Boylet beatyfikowano w 1625 r., a kanonizowana została 24 maja 1807 r. przez papieża Piusa VII. Jej wspomnienie liturgiczne w Kościele katolickim obchodzone jest w dzienną rocznicę śmierci (6 marca), a w Polsce 7 lutego.

Św. Rita da Cascia - urodziła się prawdopodobnie w 1381 roku jako jedyne dziecko prostych ludzi – Antoniego i Amaty Lotti. Na chrzcie otrzymała imię Margarita (od którego włoskim zdrobnieniem jest *Rita*, w spolszczeniu *Ryta*). Jako mała dziewczynka nie stwarzała rodzicom problemów, była

wesoła, pogodna i pracowita. Od najmłodszych lat wierzyła, że prawdziwym pięknem jest piękno duszy miłującej Pana Jezusa. Z wiekiem jej wiara pogłębiała się. Mimo jej pragnienia wstąpienia do zakonu w wieku dwunastu lat została wydana za męża Paula Manciniego, który okazał się człowiekiem gwałtownym, rozpustnym i skłonny do awantur, jednak Ryta z pokorą znosiła upokorzenia i brutalne traktowanie ze strony męża. Urodziła dwóch synów: Jakuba Antoniego i Pawła Marię. Pomimo starań Ryty synowie nie wyrosli na katolików, ale odziedziczyli charaktery po ojcu. Mimo że pod koniec życia Mancini za sprawą żony poprawił swój charakter, jego przyjaciele zdradzili go i Mancini został zamordowany. Tuż przed śmiercią przeprosił Ritę i poprosił Kościół o wybaczenie. Po śmierci ojca synowie postanowili pomścić śmierć Manciniego zgodnie z włoskim prawem. Rita wielokrotnie usiłowała im to wyperswadować, jednak nie udało jej się to – dlatego w modlitwie prosiła Boga o to aby uniemożliwił On popełnienie im grzechu morderstwa. W rok później obaj synowie zmarli. Po śmierci męża i synów Rita zapragnęła wstąpić do klasztoru. Została jednak odrzucona przez zakon. Ze względu na to, że była kojarzona z trwającym wciąż sporem między dwiema rodzinami, postawiono jej pozornie niewykonalny warunek: miała doprowadzić do pełnego pojednania i zakończenia sporu. Gdy w wieku 36 lat zdołała tego dokonać została przyjęta. Papież Urban VIII w roku 1628 zatwierdził kult Ryty. Uroczystej kanonizacji dokonał w roku 1900 papież Leon XIII. Sarkofag z jej nienaruszonym ciałem do dziś znajduje się w Bazylice – Sanktuarium w Cascii. Miejsce przyciąga wielu pielgrzymów z całego świata. Według relacji świadków jej ciało emanowało słodkawym zapachem przez wieki, umieszczone jest w szklanej trumnie. Świadkowie twierdzą, że widywali świętą leżącą w wielu różnych pozycjach, a jej oczy otwierały się i zamykały po śmierci. W Kościele rzymskokatolickim czczona jest jako *święta od spraw trudnych i beznadziejnych, matek i kobiet we wszystkich stanach*. Jest opiekunką wielu dzieł charytatywnych i bractw. Jej wspomnienie liturgiczne w Kościele katolickim obchodzone jest 22 maja.

Św. Małgorzata Węgierska – Urodziła się 27 stycznia 1242 r. na zamku Klis koło Splitu, zm. 18 stycznia 1271 r. – córka króla Węgier Beli IV i cesarzówny Nikai Marii Laskaris, ofiarowana przez ojca Bogu z intencją uratowania Węgier z najazdu tatarskiego, dominikanka, mistyczka, stygmatyczka, święta katolicka. Małgorzata w wieku trzech i pół lat została dominikanką w klasztorze św. Katarzyny w Veszprém. W wieku 10 lat zamieszkała w klasztorze dominikanek, który wznosił jej ojciec na wyspie na Dunaju (dziś Wyspa Małgorzaty w Budapeszcie). Tam też złożyła w wieku 12 lat śluby zakonne na ręce generała dominikanów. W zakonie dominikanek nie pełniła żadnych funkcji, była szeregową mniszką. Pracowała głównie z chorymi zakonnicami jako infirmerka. Oddawała się także ciężkiej pracy. Małgorzata była mistyczką i stygmatyczką (jedną z pierwszych kobiet w Kościele). Jej życie upłynęło na ustawicznych modlitwach i wyjątkowo surowych pokutach (posty, upokarzanie się, ciężka praca, posługa zaraźliwie chorym czy biczowania dyscypliną). Już za życia otaczano ją wielką czcią, która spotęgowała się jeszcze po jej śmierci 18 stycznia 1270 r. Beatyfikowana w 1789. W 1943 roku została kanonizowana przez papieża Piusa XII http://pl.wikipedia.org/wiki/Ma%C5%82gorzata_W%C4%99gierska_-_cite_note-3. Jej imieniem nazwana jest słynna wyspa Małgorzaty na Dunaju w Budapeszcie (Węgry). Na wyspie do dziś istnieje źródło św. Małgorzaty, którego woda posiada moc uzdrawiającą. W ikonografii przedstawiana jest jako mniszka, z lilią, czasem z koroną u stóp (odrzucała bowiem wielu monarchów, starających się o jej rękę). Na Wyspie Małgorzaty, w obrębie ruin dawnego klasztoru dominikanek znajduje się jej grób. Na terenie byłego klasztoru Dominikanek zlokalizowana jest również kapliczka poświęcona św. Małgorzacie. Wspomnienie liturgiczne w Kościele katolickim obchodzone jest 18 stycznia.

Bł. Mechtilda z Hackeborn - Urodziła się ok. 1241 r., na zamku Helfta (w pobliżu Halberstadt) w szlacheckiej rodzinie, jako trzecia córka Barona Hackeborna http://pl.wikipedia.org/wiki/Mechtilda_von_Hackeborn_-_cite_note-1, spokrewnionego z cesarskim rodem Hohenstaufów. Kiedy miała 7 lat, wraz z matką odwiedziła w klasztorze Rodersdorf (obecnie dzielnica miasta Wegeleben) swoją starszą siostrę Gertrudę. Zafascynowana nowym miejscem uprosiła matkę oraz ksieni i pozostała w klasztorze. W latach 1251-1292 Gertruda

z Hackeborn była ksienią wspólnoty, ale w 1258 przeniosła klasztor do Helfty pod Eisleben. Oficjalnie był to klasztor benedyktynek, ale był kojarzony z cysterkami z powodu stosowanej reguły, jednak cysterskiej jurysdykcji nie podlegał. W tym czasie Mechtylda prowadziła szkołę klasztorną i została mianowana „kantorką”. Jej piękny głos i zapach w śpiewie sprawiły, że zasłużyła na miano „słowika Chrystusa”. Ostatnie namaszczenie św. Mechtylda otrzymała 18 października 1299 roku i zmarła „ofiarując swe serce Zbawicielowi zanurzając się w Nim” 19 listopada 1299 w Helfta) – niemieckamistyczka okresu średniowiecza, propagatorka kultu Serca Jezusa, święta Kościoła katolickiego, ewangelickiego i anglikańskiego. Chociaż nigdy nie była kanonizowana, Mechtylda odbiera cześć jako święta w różnych klasztorach zachowujących regułę św. Benedykta. Jej wspomnienie liturgiczne zostało wyznaczone w *Martyrologium Rzymskim* na 16 lutego. W Kościele katolickim i w zakonach trapistów, cystersów oraz benedyktynów wspominana jest 19 listopada.

Bł. Klara z Rimini – Urodziła się 1280 w Rimini, i tam zmarła 10 lutego 1326 r. – klaryska i błogosławiona Kościoła rzymskokatolickiego. Pochodziła ze znanego szlacheckiego florenckiego rodu Agolantich z Riccione. Wyszła za mąż dwukrotnie, lecz oba małżeństwa były bezdzietne. Prowadziła beztroskie, wystawne życie. W wieku lat 34, podczas modlitwy w kościele franciszkańskim w Rimini, rozpoczął się proces jej nawracania. Zaczęła prowadzić życie pokutnicy po śmierci drugiego męża. Zamieszkała w Urbino, działając charytatywnie. Opiekowała się chorymi i ubogimi, odwiedzała uwięzionych. Nazywano ją "Aniołem miłosierdzia". Po powrocie do Rimini, w 1316 roku ufundowała klasztor Matki Bożej Anielskiej, w którym zamieszkała wraz z dwunastoma towarzyszkami, składając profesję według reguły św. Klary z Asyżu i przez 10 lat była w nim przełożoną. Zmarła 10 lutego 1326 roku. Papież Pius VI potwierdził jej kult jako błogosławionej, w 1784 roku. Jej wspomnienie liturgiczne obchodzone jest 10 lutego.

Bł. Dorota z Mątów - właśc. *Dorota Schwartz* (urodzona 25 stycznia 1347 r. w Groß-Montau w Prusach, (dzisiejsze Mątowny Wielkie), koło Malborka w wielodzietnej i religijnej rodzinie, jako siódme z kolei dziecko kolonisty niderlandzkiego. Zmarła 25 czerwca 1394 w Marienwerder) – wdowa, tercjarka franciszkańska, stygmatyczka, błogosławiona lub święta Kościoła rzymskokatolickiego. Od najmłodszych lat wiodła życie pokutne. Mając sześć lat otrzymała dar stygmatów i chciała wieść życie zakonne. W 1363 roku, mając 16 lat, pod wpływem rodziców poślubiła starszego od siebie o 20 lat mieszczanina gdańskiego Adalberta (*Wojciecha*) z którym miała dziewięć dzieci i zamieszkała z nim w Gdańsku. Małżeństwo nie było udane. Adalbert awanturował się i bił Dorotę. Sam prowadząc życie wystawne zabraniał jej uczęszczania na mszę świętą. W czasie panującej epidemii ośmioro ich dzieci zmarło, co miało wpływ na nawrócenie męża. Epidemii przeżyła tylko córka Gertruda, która wstąpiła później do klasztoru benedyktynek w Chełmnie. Po nawróceniu męża Dorota odbyła z nim kilka pielgrzymek do różnych sanktuariów w Europie. Po jego śmierci w 1390 udała się do niem. Marienwerder, (dzisiejszy Kwidzyn), gdzie jej spowiednikiem został dawny dziekan wydziału teologii na uniwersytecie w Pradze Jan z Kwidzyna, który szybko uznał ją za mistyczkę dużej miary. Wbrew ówczesnym obyczajom Jan z Kwidzyna zezwolił Dorocie na częstą komunię świętą. Dorota zmarła jako pustelnica (rekluza), zamurowana w małej celi przylegającej do prezbiterium kościoła w Kwidzynie, której jedno okno wychodziło do kościoła, drugie na zewnątrz. Błogosławiona Dorota jest patronką Prus i Pomorza, kobiet, matek, hutników- odlewników, latarni i różańca. Jej wspomnienie liturgiczne obchodzone jest w Kościele rzymskokatolickim w dzienną pamiątkę śmierci (25 czerwca), wspominana jest w niektórych diecezjach niemieckich. W polskim Kościele katolickim ma rangę wspomnienia obowiązkowego w archidiecezji gdańskiej i warmińskiej oraz diecezji elbląskiej http://pl.wikipedia.org/wiki/Dorota_z_M%C4%85tow%C3%B3w_-_cite_note-6.

Św. Katarzyna z Genui, właśc. Katarzyna Fieschi urodziła się 1447 r. w Genui, i tam też zmarła 15 września 1510 r. Była córką wicekróla Neapolu, mistyczka, tercjarka franciszkańska, święta Kościoła katolickiego. Była najmłodszym z 5 dzieci Jacopo Fieschi i Francesci di Negri. Jako dziecko odznaczała się pobożnością i już w wieku 8 lat umartwiała się, sypiała na desce, a czasami

zmuszała do całkowitego milczenia. W wieku 13 lat chciała wstąpić do klasztoru kanoniczek laterańskich, gdzie wcześniej znalazła się jej siostra. Nie została jednak przyjęta z powodu zbyt młodego wieku. W wieku 16 lat zmuszono ją do małżeństwa z Julianem Adorno, który był znanym hulaką i miał 5 nieślubnych dzieci. Małżeństwo to było ukoronowaniem zgody między dwoma skłóconymi rodami. Nie było ono jednak szczęśliwe. W dodatku okazało się, że Katarzyna nie może mieć dzieci. Przez kilka lat żyła w osamotnieniu, odsunięta i zdradzana przez męża. Zaczęła myśleć, że może sama jest temu winna, bo nie podzielała jego zainteresowań. W związku z tym, po 5 latach, żeby ratować małżeństwo, postanowiła zmienić przyzwyczajenia i prowadzić życie światowej damy. Małżonka nie odzyskała, a w dodatku straciła wewnętrzny spokój, popadła w skrajną bezradność i przygnębienie. Zapragnęła innego życia. Po kolejnych 5 latach przełomem okazała się spowiedź odbyta za radą jej siostry w marcu 1473 r. Wówczas Katarzyna otrzymała duchowe umocnienie i poczucie sensu egzystencji. Wkrótce po tym miała wizję, która spowodowała w niej pragnienie pokuty za stracone lata. Została tercjarką franciszkańską. Modlitwy łączyła z surowymi postami, nosiła zgrzebne szaty. Skoncentrowała się na posługiwaniu chorym. Miewała częste widzenia Chrystusa. Za zgodą spowiednika codziennie przyjmowała Komunię św. (co było wtedy rzadkością). Swoimi modłami uprosiła nawrócenie dla męża, który następnie wstąpił do III Zakonu św. Franciszka i wraz z żoną opatrywał biedaków w szpitalu. Opiekowała się chorymi w czasie zarazy w 1497 do 1501. Została beatyfikowana przez Klemensa X 6 kwietnia 1675 r. Kanonizowana 16 czerwca 1737 przez papieża Klemensa XII. Jest patronką Genui od 1684 roku. W 1944 roku papież Pius XII ogłosił ją patronką chorych i szpitali. Jej wspomnienie liturgiczne obchodzone jest 15 września.

Św. Święta Teresa z Ávili, nazywana również *Teresą od Jezusa*, *Teresą Wielką* (dla odróżnienia od świętej Teresy z Lisieux zwanej Małą Tereską). Urodziła się 28 marca 1515 w Gotarrendura (Ávila) w Hiszpanii, Teresa z Ávili, jako dziecko była zafascynowana żywotami świętych i w wieku siedmiu lat, wraz ze swym bratem Rodrigo, uciekła z domu, by oddać życie jako męczennica wśród Maurów. Kiedy miała 14 lat, umarła jej matka i z bólu po jej utracie rozwinęła oddanie dla Dziewicy Maryi jako matki duchowej. Interesowała się również świecką literaturą, np. romansami rycerskimi. W tym samym roku ojciec oddał ją pod opiekę augustianek w Ávila. Przebywając tam Teresa podjęła decyzję, by oddać swe życie Bogu i wstąpić do zakonu. W roku 1534, potajemnie wstąpiła do zakonu karmelitanek w Ávila. Będąc w tym klasztorze Teresa bardzo ciężko chorowała. Na początku tego czasu kłopotów ze zdrowiem, doświadczyła okresu ekstaz religijnych dzięki lekturze książki religijnej. Zmarła 4 października 1582 w Alba de Tormes w Hiszpanii – hiszpańska mistyczka, karmelitanka, teolog życia kontemplacyjnego. Była również reformatorką zakonu karmelitów i wraz ze świętym Janem od Krzyża jest uważana za założycielkę karmelitów bosych. W roku 1622, czterdzieści lat po śmierci, Teresa z Ávili została kanonizowana przez papieża Grzegorza XV. Kortezy Generalne w roku 1617 pośmiertnie wywyższyły ją, ogłaszając patronką Hiszpanii, a Uniwersytet w Salamance przyznał jej tytuł *Doctorecclesiae*. W roku 1970 papież Paweł VI ogłosił ją wraz ze świętą Katarzyną ze Sieny doktorem Kościoła.

Św. Katarzyna del Ricci, właśc. *Alessandra Lucrezia Romola* (ur. 23 kwietnia 1522 we Florencji, zm. 2 lutego 1590 r. w Prato) – święta Kościoła katolickiego, mistyczka, wizjonerka, stygmatyczka. Alessandra Lucrezia Romola urodziła się jako córka naczelnika republiki florenckiej. Po śmierci matki wychowywała się w klasztorze benedyktynek, w wieku 12 lat wstąpiła do klasztoru dominikanek w Prato i przyjęła imię zakonne Katarzyna. Wkrótce po wstąpieniu do dominikanek została wiceprzełożoną, a w wieku 30 lat przełożoną zgromadzenia. Od lutego 1542 do 1554 roku przeżywała cotygodniowe stygmaty, trwające zwykle od południa w każdy czwartek do wczesnego ranka w każdy piątek. Została beatyfikowana przez papieża Klemensa XII 23 października 1732 r., kanonizowana przez Benedykta XIV 29 czerwca 1746 r. Jej wspomnienie liturgiczne w Kościele katolickim obchodzone jest 4 lutego.

Św. Maria Magdalena de' Pazzi, wł. Maria Maddalena de' Pazzi. Urodziła się 2 kwietnia 1566 we Florencji, i tam też zmarła w dniu 25 maja 1607 r. – włoska karmelitanka, święta Kościoła

katolickiego. Pochodziła z jednego z najbogatszych rodów patrycjuszowskich Florencji. Na chrzcie otrzymała imię Katarzyna. Już w wieku 14 lat wstąpiła do klasztoru. Zmuszona do powrotu na łono rodziny, która sprzeciwiała się jej powołaniu, powróciła jednak do klasztoru i została karmelitanką w wieku 16 lat, przyjmując imię **Maria Magdalena**. W życiu klasztornym, poświęconym modlitwie, miała doznawać doświadczeń mistycznych i stygmatów. Liczne cuda, jakie miały się pojawiać dzięki modlitwom o jej wstawiennictwo spowodowały wszczęcie procesu beatyfikacyjnego już w 1610. Beatyfikowana w 1626 roku, kanonizowana zaś w 1669 przez Klemensa X. Jej święto w kalendarzu liturgicznym obchodzone jest 25 maja, w rocznicę jej śmierci.

Św. Jan Boży, właśc. *Jan Cidade*, urodził się 8 marca 1495 w Montemor-o-Novo w Portugalii, zm. 8 marca 1550 r. w Grenadzie) – założyciel zakonu bonifratrów, święty katolicki, jedna z czołowych postaci religijnych XVI-wiecznej Hiszpanii, gdzie żył i pracował. Niewiele wiadomo o jego młodości. Pewne jest, że był synem rodziców średniego stanu. Mając 8 lat, pod wpływem opowieści przygodnego wędrowcy wiedziony chęcią poznania świata, opuścił potajemnie rodzinny dom. Po kilkutygodniowej podróży znalazł schronienie i opiekę u jednego z mieszkańców hiszpańskiego miasteczka Oropesa, który nazwał małego chłopca "Janem otrzymanym od Boga – a Deo". Po dwudziestym roku życia opuścił dom opiekunów. Brał udział w wojnie hiszpańsko-francuskiej, był pod Wiedniem z korpusem ekspedycyjnym księcia d'Alba. Podczas pobytu w Grenadzie, pod wpływem kazania św. Jana z Ávili, podjął radykalną zmianę swego życia. Żywiołowość, z jaką okazywał żal za grzechy i duchową przemianę, spowodowała, że posadzono go o postradanie zmysłów. Umieszczono go w szpitalu dla umysłowo chorych, w którym zetknął się z nieludzkimi sposobami traktowania chorych. Kiedy odzyskał wolność, podjął się na stałe opieki nad chorymi. W grudniu 1539 r. otworzył mały przytułek, tzw. *zakład miłosierdzia*, który utrzymywał z kwesty. Zaapelował wtedy do lekarzy, aby odwiedzali tam osoby chore i kalekie. Robili to za darmo. Prosił o pomoc także kapłanów, aby leczyć zarówno dusze, jak i ciała swoich podopiecznych. Organizował w nowej formie szpitalnictwo. Opiekował się także sierotami, ludźmi starymi, bezdomnymi, ubogimi i wędrowcami. Z czasem pozyskał sobie towarzyszy – tworząc początki zakonu szpitalnego zwanego "dobrymi braćmi – bonifratrami". Wyczerpany pokutą i ciężką chorobą oraz niezwykle aktywnym trybem życia, św. Jan zmarł w roku 1550, mając 55 lat. Mieszkańcy Grenady zajęli się kontynuowaniem jego dzieła. Jan Boży został beatyfikowany 21 września 1630 przez Urbana VIII, a jego kanonizacji dokonał 16 października w 1690 roku papież Aleksander VIII. Jego wspomnienie liturgiczne w Kościele katolickim obchodzone jest 8 marca.

Św. Jan od Krzyża, Jan de Yespes urodził się w roku 1542 w miejscowości Fontiveros koło Avila w Hiszpanii jako trzecie dziecko Gonzalo de Yespes i Cataliny Alvarez. Jego rodzice zajmowali się tkactwem. Warunki życia rodzinnego Jana były bardzo ciężkie, gdyż rodzina wyrzekła się Gonzalo za to, że on jako szlachcic ośmielił się poślubić dziewczynę z ludu. Jeszcze bardziej sytuacja uległa pogorszeniu po śmierci ojca, który zmarł w drugim roku życia Jana. Matka zmuszona była oddać go do przytułku. Mając 14 lat zaczął pracować w szpitalu jako pielęgniarz, próbował także pracować i uczyć się zawodu u różnych rzemieślników: w tkactwie, krawiectwie, snycerstwie, jako malarz, zakrystian. Jan miał pragnienie zostania kapłanem, dlatego też za zarobione pieniądze mógł kształcić się w kolegium jezuickim w Medinie (1559-1563), w roku 1563 wstąpił do klasztoru karmelitów również w Medinie, przyjmując imię: Jan od św. Macieja. Został jednakże w zakonie pewne rozluźnienie w zachowywaniu reguły zakonnej, z czym nie zgadzał się wewnętrznie. W wieku 21 lat złożył śluby zakonne, zastrzegając w duchu, że czyni to według dawnej obserwacji, gdy zakonnicy byli wierni pierwotnej regule. Po skończonych studiach filozoficznych i teologicznych w Salamance diakon Jan przyjął święcenia kapłańskie w roku 1567, mając 25 lat. W roku święceń ojciec Jan spotkał karmelitankę Teresę z Avila, późniejszą Świętą i Doktor Kościoła, która rozpoczęła reformę Zakonu Karmelitanek. Ona to przekonała Jana o potrzebie zreformowania Zakonu Karmelitów, a przez to do powrotu do pierwotnej gorliwości. Pewien szlachcic ufundował klasztor w Duruelo i tam ojciec Jan przeniósł się wraz z dwoma zakonnikami, których pozyskał dla reformy. Wówczas zmienił swoje imię zakonne na: Jan od Krzyża. W swoim życiu zakonnym pełnił różne funkcje, mistrza nowicjatu, rektora kolegium, przeora w różnych domach zakonnych, wikariusza prowincji

zakonnej, a swoją pracę apostołską zawsze łączył z intensywnym życiem modlitwy, co też zalecał osobom korzystającym z jego kierownictwa duchowego. Nie wszyscy karmelici chcieli reformy. Z tego powodu Jan od Krzyża wiele wycierpiał, przez dziewięć miesięcy przebywał w więzieniu zakonnym, gdzie był skazany na głód i chłostę. Nie zrezygnował ze swojego dzieła. Po ucieczce z więzienia zakładał dalsze klasztory według nowej reguły. Powstawały też nowe prowincje w Hiszpanii i poza jej granicami, a zakonnicy żyjący według nowej reguły zwali się karmelitami bosymi w odróżnieniu od karmelitów dotychczasowej reguły zwanych trzewiczkowymi. Bóg obdarzył wiernego swojego sługę przeżyciami mistycznymi. Jeden z tych, który znał Świętego, tak go scharakteryzował: „Był wzrostu średniego, o wyrazie twarzy nieco śniadej, miłych rysach. Jego rozmowa i obejście było uduchowione (...) Wywierał ogromne wrażenie, tak że wszyscy, którzy zbliżali się do niego, odchodzili zbudowani i zachęcani do cnoty. Posiadał wiedzę i głębokie doświadczenie w sprawach modlitwy i obcowania z Bogiem (...) Był rozmiłowany w skupieniu i powściągliwy w mowie. Śmiał się rzadko i z wielkim umiarem. Kiedy karmił jako przełożony, a czynił to często, z miłą surowością i napominając jak miłujący ojciec z przedziwną pogodą i powagą”. Jan od Krzyża, osamotniony, pełen zasług i świętości odszedł do Pana w wieku lat 49 w Ubedzie, 14 grudnia 1591 r., zapowiadając, że już jutro brewiarzową Jutrzniewą będzie śpiewał w niebie razem z Matką Bożą. Beatyfikacja nastąpiła w roku 1675 za pontyfikatu papieża Klemensa X, natomiast kanonizował go w roku 1726 papież Benedykt XIII. Ojciec Święty Pius X ogłosił św. Jana od Krzyża Doktorem Kościoła w roku 1926. Relikwie św. Jana od Krzyża spoczywają w Kościele Karmelitów w Segowii. Liturgiczne wspomnienie św. Jana od Krzyża, kapłana i doktora Kościoła przypada na dzień jego narodzin dla nieba, czyli 14 grudnia i ma rangę wspomnienia obowiązkowego.

Św. Małgorzata Maria Alacoque (ur. 22 lipca 1647 w Lauthecourt – dziś część Verosvres – we Francji, zm. 17 października 1690 w Paray-le-Monial) – mistyczka, członkini zakonu Sióstr Nawiedzenia (wizytek), znana przede wszystkim z propagowania nabożeństwa ku czci Najświętszego Serca Jezusowego, objawionego jej w widzeniach przez Jezusa Chrystusa. Przyszła na świat jako piąte dziecko w rodzinie Klaudiusza z Verosvres, notariusza i sędziego królewskiego. Po trzech dniach została ochrzczona, a podczas obrzędu nadano jej imię Małgorzata. Złożyła ślub dozgonnej czystości. Kiedy miała osiem lat, zmarł jej ojciec, zostawiając pod opieką żony siedmioro dzieci. Po śmierci ojca Małgorzata trafiła do kolegium w Charolles, prowadzonego przez siostry zakonne. Z powodu ciężkiej choroby musiała powrócić do domu. Trafiła na wychowanie do swych krewnych – surowego wuja i zgorzkniałych ponoć ciotek, od których cierpiała wiele przykrości. Choroba Małgorzaty ciągnęła się przez cztery lata, które upływały pod znakiem duchowego wzrastania. Dziewczyna chciała poświęcić swoje życie służbie zakonnej, ale ze względu na obowiązek pomocy w domu swoich opiekunów nie mogła pójść do klasztoru tak szybko, jak tego chciała. Nastąpiło to w wieku 24 lat, wstąpiła do klasztoru Sióstr Nawiedzenia (wizytek) w Paray-le-Monial. Habit zakonny otrzymała 25 sierpnia tego samego roku. Już w początkowym okresie swego życia zakonnego doświadczała osobistych spotkań z Jezusem Chrystusem, który przekazał jej zadanie niesienia ludziom posłannictwa o Jego Najświętszym Sercu. Podczas swej służby zakonnej doświadczała wielu przykrości od innych sióstr, póki nie nabrały one przekonania o prawdziwej świętości swej towarzyski i nie uwierzyły w autentyczność jej posłannictwa. W pewnych okresach pełniła w klasztorze funkcje asystentki przełożonej zgromadzenia oraz mistrzyni nowicjuszek. Zmarła 17 października 1690 r. w klasztorze w wieku 43 lat. Kiedy wieść o tym rozniosła się po okolicy, wierni przybyli licznie do kościoła, aby pożegnać osobę cieszącą się już za życia opinią świętości. Święta Małgorzata Maria Alacoque została ogłoszona błogosławioną przez papieża Piusa IX 1864 r., a wyniesiona na ołtarze 1920 r. za pontyfikatu papieża Benedykta XV. W liturgii Kościoła katolickiego wspomnienie świętej Małgorzaty Marii Alacoque obchodzone od 1929 roku, 17 października. W roku 1969 został przeniesiony na 16 października.

Św. Weronika Giuliani, *Urszula Giuliani* - klaryska kapucynka, mistyczka, dziewica i święta katolicka. Urodziła się 27 grudnia 1660 r. w Mercatello sul Metauro w ówczesnym Księstwie Urbino w zamożnej rodzinie Mancini. Była najmłodszą z siedmiu córek. Rodzice dali jej na chrzcie imię

Urszula. Kiedy miała 5 lat, umarła jej matka. Sakrament bierzmowania otrzymała w siódmym roku życia. Miała 10 lat, kiedy została dopuszczona do pierwszej Komunii świętej (1670). Wbrew woli ojca wstąpiła do zakonu klarysek-kapucynek w Città di Castello (1677). W rok później złożyła śluby zakonne. W zakonie przeszła wszystkie stopnie w hierarchii: od furtianki, kucharki, szatniarki, piekarki, zakrystianki, mistrzyni nowicjuszek aż po urząd ksieni klasztoru. Mistrzynią była 33 lat, ksienią 11 lat. W 1694 przeżyła mistyczne zaręczyny i zaślubiny z Chrystusem. 5 kwietnia 1697 r. w Wielki Piątek otrzymała dar krwawiących stygmatów. Na jej prośbę po trzech latach stygmaty zanikły, ale cierpienie ran Chrystusa pozostało. W nagrodę za nabożeństwo do Męki Pańskiej miała otrzymać w sercu swoim wyryte znaki tej męki. Z polecenia spowiedników Weronika zostawiła *Dziennik* (liczący około 22 tysięcy stron) swojego życia, w którym opisuje swoje mistyczne przeżycia absolutu (łączności ze zmartwychwstałym Jezusem Chrystusem), zostawiła także *Listy* i *Poezje*. Zmarła, po długiej chorobie, 9 lipca 1727. Została beatyfikowana przez Piusa VII 17 czerwca 1802, a kanonizowana 26 maja 1839 przez papieża Grzegorza XVI. Jej wspomnienie liturgiczne w Kościele katolickim obchodzone jest 9 lipca.

Bł. Anna Katarzyna Emmerich, niem. Anna Katharina Emmerick. Urodziła się 8 września 1774 r. w Flamschen koło Westfalii. – niemiecka mistyczka, stygmatyczka i wizjonerka katolicka. Była piątym z dziewięciorga dzieci ubogich rolników Bernarda i Anne Emmerichów. Dziewczynka, chociaż nie cieszyła się najlepszym zdrowiem, od najmłodszych lat pomagała w pracach domowych, opiekowała się młodszym rodzeństwem, pracowała w polu. Uchodziła za osobę cichą, zamkniętą w sobie i pobożną, cechowała się ponadto wesołym usposobieniem i nadzwyczajną inteligencją. Anna Katarzyna z ogromną powagą podchodziła do spraw wiary, do tego stopnia że rodzice ganili ją często za upór, jaki - ich zdaniem - przejawiała. Mając siedem lat przygotowywała się do pierwszej Komunii świętej. W drodze do kościoła, gdzie po raz pierwszy miała przystąpić do spowiedzi, wzbudziła w sobie tak wielki żal za grzechy, że zemdląca. Towarzyszące jej dzieci zaniósły ją na rękach do świątyni. Gdy klękła u krated konfesjonału, zaczęła spazmatycznie płakać. Musiano odprowadzić ją do ławki. Jeszcze jako nastolatka Katarzyna podjęła decyzję o wstąpieniu do klasztoru. Została augustianką. W 1811 klasztor augustianek został zamknięty przez władze w ramach przymusowej laicyzacji. Katarzyna ciężko zachorowała i wydawało się, że jest to choroba śmiertelna. W tym czasie pojawiły się u niej stygmaty. W czasie choroby miała wizję Maryi. Po wyzdrowieniu zakonnica wraz z ks. Lambertem wprowadziła się do domu wdowy Roters w Dülmen. Tuż po przeprowadzce znowu zapadła ciężko na zdrowiu. Wezwano do niej dominikanina o. Limberga, by udzielił jej sakramentu chorych. Zakonnik ten stał się odtąd jej stałym spowiednikiem. W październiku 1813 Anna Katarzyna przeniosła się wraz z ks. Lambertem do domu piekarza i piwowara Umberga, brata jej spowiednika. Ciężko chora i cierpiąca, wkrótce nie była już w stanie wstawać z łóżka. Stała się wówczas powszechnie znana jako stygmatyczka i wizjonerka. Podejrzewając oszustwo, jej stygmaty poddawano wielokrotnym badaniom. Zmarła w 1824. Pisarz Clemens Brentano spisał wizje Anny Katarzyny Emmerich, m.in. wizję Męki Pańskiej. Na podstawie jej wizji reżyser Mel Gibson nakręcił film *Pasja*. Beatyfikowana 3 października 2004 r. przez papieża Jana Pawła II.

Św. Gemma Galgani - Urodziła się 12 marca 1878 r. w Camigliano, zmarła 11 kwietnia 1903 r. w Lukce – świętą katolicka, dziewica, włoska mistyczka, stygmatyczka. Pochodziła z wielodzietnej rodziny aptekarza. Po śmierci matki (1886) opiekowała się dziećmi znajomego aptekarza (osierocona została z siedmiorgiem rodzeństwa w 1897 r.). 8 grudnia 1899 w czasie uroczystości Niepokalanego Poczęcia, złożyła ślub dziewictwa. Choroby uniemożliwiły jej wstąpienie do zakonu pasjonistek. Na jej ciele pojawiły się rany, cierpiała także na chorobę Potta. Miała prowadzić rozmowy z Jezusem i Matką Bożą dotyczące cierpienia niezawinionego. Zmarła w wigilię Wielkanocy. Beatyfikowana 14 maja 1933 r., przez papieża Piusa XI, Pius XII kanonizował św. w Bazylice św. Piotra na Watykanie 2 maja 1940. Była pierwszą świętą zmarłą i kanonizowaną w XX wieku. Powodem uznania jej świętości stało się świadome, milczące przyjęcie cierpienia przez św. Gemmę. Atrybutem świętej jest lilia, a jej wspomnienie obchodzone jest 11 kwietnia.

Bł. Maria Marta Chambon - właśc. Franciszka Chambon . Urodziła się 6 marca 1841 r. we Francji we wsi Croix Rouge. Zmarła 21 marca 1907 r. w Chambéry) – francuska stygmatyczka i wizjonerka, siostra Zakonu Nawiedzenia Najświętszej Marii Panny (Zakon Sióstr Wizytek). Pochodziła z wielodzietnej, biednej, pobożnej francuskiej rodziny chłopskiej. W lutym 1862 r. w wieku 21 lat została przyjęta do klasztoru sióstr Wizytek w Chambéry jako świecka pomoc w kuchni. Dwa lata później 2 sierpnia 1864 r. złożyła śluby zakonne. Niepozorna i niewykształcona prowadziła bogate życie duchowe adorując św. rany Jezusa Chrystusa. Przez ponad 4 lata jako jedyny pokarm przyjmowała wyłącznie opłatek Komunii Świętej. W wieku 33 lat została stygmatyczką. W trakcie licznych objawień Jezus Chrystus przekazał jej modlitwę do Swych ran wraz z licznymi obietnicami łask dla osób ją odmawiających. Ze względu na chorobę nerek w roku 1907 od lutego nie wstawała z łóżka. Znosząc przez prawie pięć tygodni olbrzymi ból 21 marca zmarła w klasztorze w Chambéry w opinii świętości. Beatyfikowana przez Piusa XI w 1937 r. Trwa proces jej kanonizacji.

Śl. B. Maria Józefa Menéndez – urodziła się 4 lutego 1890 r. w Madrycie, zmarła zaś 29 grudnia 1923 r. – hiszpańska zakonnica, katolicka mistyczka i stygmatyczka. Józefa była najstarszym dzieckiem wojskowego Leonarda Menéndez i Lucji z domu Moral. 19 marca 1901 przystąpiła do Pierwszej Komunii Świętej. Wkrótce potem rozpoczęła naukę w dwuletniej szkole kroju, szycia i mody. W 1912 r. za radą swego spowiednika, wstąpiła do Zgromadzenia Najświętszej Maryi Panny Odkupicielki. Na prośbę matki, pod koniec postulatu, wróciła do rodzinnego domu. Kiedy ukończyła dwadzieścia dziewięć lat, ponownie poprosiła o przyjęcie do tego samego zakonu, ale jej prośba została odrzucona. Wtedy miała po raz pierwszy doznać objawienia Jezusa. 4 lutego 1920 r. wstąpiła do Zgromadzenia Sióstr Najświętszego Serca Jezusa w San Sebastian, skąd po miesiącu wyjechała do Francji. Już podczas postulatu i nowicjatu w Poitiers miała doznawać mistycznych objawień Chrystusa i Maryi, dotyczących Serca Jezusa. Została obdarzona stygmatami, które miały być pokutą za grzechy ludzkości. Śluby zakonne złożyła 16 lipca 1922 r. Zmarła 29 grudnia 1923 r.

Św. Maria Faustyna Kowalska - właśc. Helena Kowalska – święta Kościoła katolickiego, zakonnica ze Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia, mistyczka, stygmatyczka i wizjonerka. Znana przede wszystkim jako głosicielka kultu Miłosierdzia Bożego i autorka *Dzienniczka*, w którym opisała swoje duchowe i mistyczne doświadczenia. Urodziła się 25 sierpnia 1905 r., jako trzecie z dziesięciorga dzieci Stanisława Kowalskiego i Marianny z domu Babel, rolników ze wsi Głogowiec. W wieku siedmiu lat po raz pierwszy odczuła powołanie do życia zakonnego. W 1914 r. przyjęła I Komunię Świętą. Dwa lata później rozpoczęła naukę w szkole podstawowej w Świnicach Warckich. W szesnastym roku życia podjęła pracę, w Aleksandrowie Łódzkim, prowadziła dom i opiekowała się dzieckiem. Po roku służby wyjawiała rodzicom zamiar wstąpienia do zakonu. Dwukrotnie spotkała się ze stanowczą odmową. Na jesieni wyjechała do Łodzi, gdzie zamieszkała u cioteczno brata swojego ojca, Michała Rapackiego, zarabiając jako służąca u terejarek franciszkańskich, http://pl.wikipedia.org/wiki/Faustyna_Kowalska - cite note-faust-2pomagając w prowadzeniu domu, właścicielki sklepu z artykułami spożywczymi. W 1924, podczas zabawy tanecznej w łódzkim parku "Wenecja" doznała widzenia umęczonego Jezusa, który miał jej wydać polecenie wstąpienia do zakonu. Bez zgody rodziców udała się do Warszawy. Zatrzymała się w Ostrówku, gdzie pracowała u znajomych ks. Jakuba Dąbrowskiego, proboszcza parafii św. Jakuba w Warszawie. Helena Kowalska dojeżdżała do stolicy, aby znaleźć zgromadzenie zakonne, które chciałoby ją przyjąć. Wielokrotnie spotykała się z odmową. Ostatecznie przełożona warszawskiego domu Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia, wyraziła chęć przyjęcia jej do zakonu, wskazując jednak, że warunkiem niezbędnym do stania się członkiem wspólnoty jest wpłata posagu. Helena Kowalska przez kolejny rok opiekowała się dziećmi Lipszyców, zarabiając w ten sposób na wyprawkę. 1 sierpnia 1925 r., mając wymaganą kwotę, wstąpiła do Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia i rozpoczęła postulat. W klasztorze pełniła obowiązki kucharki, ogrodniczki i furtianki. W sierpniu tego samego roku, wyjechała do willi letniskowej Zgromadzenia w Skolimowie. Ostatnie miesiące postulatu odbyła w domu nowicjatu w Józefowie pod Krakowem (obecne Łagiewniki), dokąd przyjechała w styczniu 1926 r. W kwietniu 1926 uczestniczyła w obłóczynach. Przyjęła czarno-biały habit oraz imię Maria Faustyna i złożyła

w kwietniu 1928 r. pierwsze śluby zakonne (czystości, ubóstwa i posłuszeństwa), składane na rok i ponawiane każdego roku, aż do czasu złożenia wieczystej profesji. W czerwcu 1929, po pobycie w Wilnie i w warszawskim domu na ul. Żytniej, zamieszkała w nowo powstającym klasztorze na Grochowie, przy ul. Hetmańskiej. Rok później przyjechała do Płocka a w maju 1933 r. wyjechała do Wilna, przebywając tam z przerwami do 1936. Zajmowała się tam przyklasztornym ogrodem. W marcu 1936 r. została przeniesiona z domu zgromadzenia w Wilnie do Walendowa, a po kilku tygodniach do Derd. Na ostatnie miejsce przeprowadzki wyznaczono jej dom w Krakowie, dokąd przyjechała w maju 1936 i przebywała aż do śmierci http://pl.wikipedia.org/wiki/Faustyna_Kowalska_-_cite_note-faustyn-5. Na polecenie jednego ze swoich spowiedników, ks. Michała Sopoćki, Faustyna zaczęła prowadzić szczegółowy zapis swoich przeżyć, znany potem jako *Dzienniczek*. Opisywała w nim cierpienia i przeciwności, stany mistyczne jakich doznawała, przede wszystkim liczne wizje i objawienia. Dotyczyły one między innymi namalowania obrazu Jezusa ufam Tobie modlitw Koronki do Miłosierdzia Bożego i Godziny Miłosierdzia, ustanowienia święta Miłosierdzia Bożego, szczenia czci Miłosierdzia i obietnic z nim związanych, oraz powołania do życia nowego zgromadzenia, czyli takiego dzieła w Kościele, które by podjęło zadanie wypraszenia miłosierdzia dla świata. Jezus uczynił Faustynę swoją *sekretarką*, której misją było przekazanie światu prawdy o jego miłości. Faustyna Kowalska przewlekle chorowała na gruźlicę płuc i przewodu pokarmowego http://pl.wikipedia.org/wiki/Faustyna_Kowalska_-_cite_note-faustynadar-3. We wrześniu 1936 i w kwietniu 1938 została wysłana do szpitala chorób zakaźnych na Prądniku. 14 kwietnia 1937 doznała cudownego uzdrowienia. Ostatecznie wróciła do stanu zdrowia sprzed cudu, traktując chorobę jako zadośćuczynienie za grzechy i spełnianie woli Boga. Faustyna odbyła kurację w uzdrowisku Rabka-Zdrój. Ze względu na komplikacje zdrowotne przestała zajmować się ogrodem. Pełniła obowiązki furtianki. Zmarła 5 października 1938 r. o godzinie 22:45, do ostatniej chwili zachowując świadomość http://pl.wikipedia.org/wiki/Faustyna_Kowalska_-_cite_note-faust9-32. 7 października 1938 r. odbył się pogrzeb Faustyny. Na uroczystości nie był obecny nikt z rodziny, gdyż zmarła nie chciała narażać ich na koszty podróży. Została pochowana w grobowcu na cmentarzu zakonnym w Łagiewnikach. 25 listopada 1966 roku jej szczątki przeniesiono do kaplicy klasztornej. Do beatyfikacji relikwie spoczywały w naturalnych rozmiarach trumnie. Obecnie znajdują się w sarkofagu na ołtarzu, pod słynącym łaskami obrazem Jezusa ufam Tobie. 18 kwietnia 1993 odbyła się beatyfikacja Faustyny, której dokonał papież Jan Paweł II. Za cud niezbędny do wyniesienia na ołtarze uznano uzdrowienie kobiety chorej na obrzęk limfatyczny. 30 kwietnia 2000 miała miejsce kanonizacja, której dokonał Jan Paweł II. Uroczystości odbyły się w Krakowie i w Rzymie. Wtedy też zostało ustanowione święto Miłosierdzia Bożego. Za cud kanonicznie stwierdzono uzdrowienie uszkodzonej lewej komory serca polskiego księdza. 10 grudnia 2005 r. z inicjatywy arcybiskupa Władysława Ziółka została ogłoszona patronką Łodzi. Jej wspomnienie liturgiczne przypada 5 października.

Teresa Neumann – urodziła się 9 kwietnia 1898 r. w Konnersreuth i tam też zmarła 18 września 1962 r. - niemiecka mistyczka i stygmatyczka. Urodziła się w katolickiej rodzinie krawca w Bawarii. 10 marca 1918 r. ratując bydło z płonącej stajni wuja, uległa wypadkowi, którego skutkami był paraliż i ślepotą. 29 kwietnia 1923 r., w dzień beatyfikacji Teresy z Lisieux odzyskała wzrok, a 17 maja 1925 r., w dzień kanonizacji karmelitanek wróciła jej władza w nogach. 13 listopada 1925 roku wykryto u Teresy zapalenie wyrostka robaczkowego. Poprosiła swoją rodzinę, aby zabrała ją do kościoła na wspólną modlitwę w intencji powrotu do zdrowia. Następnie zdiagnozowano, że została uzdrowiona ze wszelkich śladów choroby. 5 marca 1926 r. Teresa została obdarzona stygmatami. Na jej rękach, nogach, głowie i boku widoczne były krwawe rany. Co tydzień, od północy w czwartek do godziny trzynastej w piątek jej rany otwierały się i krwawiły. Podczas ekstaz, miała obserwować mękę Jezusa, przepowiadać przyszłe wydarzenia i mówić obcymi językami (między innymi językiem aramejskim), których nigdy wcześniej nie poznała. Pomimo cierpień, w pozostałych dniach tygodnia była aktywna i pełna energii. Świadkowie twierdzą, że dzięki modlitwie Teresa wywoływała w swoim ciele dolegliwości innych ludzi. W ten sposób miała uzdrawiać chorych. Od 1922 r. aż do swojej śmierci w 1962 r. Teresa nie spożywała żadnych

pokarmów oprócz codziennej Eucharystii. W lipcu 1927, przez okres dwóch tygodni, została poddana obserwacji, którą nadzorowały cztery franciszkańskie pielęgniarki i lekarz. Potwierdzili, że nie spożywała nic, oprócz jednej Komunii Świętej na dzień. Nie wykazywała żadnych niepokojących objawów, takich jak zmniejszenie masy ciała, lub odwodnienie. Mimo uczestniczenia w wycieczkach krajoznawczych po Niemczech i prowadzeniu czynnego życia, Teresa nie odczuwała głodu ani zmęczenia. Teresa zmarła wskutek nagłego zatrzymania krążenia i została pochowana na cmentarzu w Konnersreuth. Wokół pomnika umieszczane są tabliczki wotywnie z wygrawerowanymi prośbami, podziękowaniami i nazwiskami darczyńców. Jej grób nawiedzany jest przez pielgrzymów z różnych krajów świata. W 2004 r. blisko 40 000 osób podpisało prośbę o jej beatyfikację. W roku 2005 biskup Gerhard Ludwig Müller rozpoczął proces beatyfikacyjny Teresy na szczeblu diecezjalnym.

Marie Julie Jahenny - urodziła się 12 lutego 1850 r. w Coyault, zmarła 4 marca 1941 r. – francuska zakonnica, mistyczka i stygmatyczka. Urodziła się w wielodzietnej rodzinie chłopskiej. Wstąpiła do Trzeciego Zakonu świętego Franciszka. Była świadkiem rzekomych objawień Matki Bożej i Jezusa, którzy mieli przekazać jej informacje na temat końca świata, kar za grzechy ludzi oraz nadejścia antychrysta. Od dwudziestego trzeciego roku życia, aż do śmierci nosiła stygmaty. Według zeznań świadków doświadczała ataków sił nadprzyrodzonych, miała dar proroctwa i czynienia cudów. Przez pięć lat, od 28 grudnia 1875 r. jej jedynym pokarmem była Komunia Święta.

Św. Łucja z Narni, właśc. Lucia Brocadelli (ur. 13 grudnia 1476 w Narni, zm. 15 listopada 1544 r. w Ferrarze) – włoska tercjarka dominikańska, mistyczka i stygmatyczka, błogosławiona Kościoła katolickiego. Łucja była najstarszym z jedenaściorga dzieci Bartolomea i Gentiliny Brocadellich. Wychowywała się w religijnej atmosferze. W wieku 12 lat złożyła ślub czystości, którego nie złamała mimo małżeństwa zaaranżowanego przez jej wujka z młodym hrabią Pietrem. Łucja często miewała wizje mistyczne, które niepokoiły jej męża. Po krótkim okresie trwania białego małżeństwa Łucja uciekła do domu swej matki, a następnie przyjęła habit tercjarki dominikańskiej. Pietro pojawił się jeszcze kilkakrotnie, namawiając ją do powrotu. W końcu jednak zaakceptował jej wybór, a sam wstąpił do franciszkanów. 25 lutego 1496 r. otrzymała stygmaty, które po latach zniknęły i mimo że ich prawdziwość była potwierdzona przez władze Kościoła, Łucja została osądzona o oszustwo. Przełożony dominikanów nałożył na nią pokutę, przez co resztę życia spędziła w izolacji. Zmarła 15 listopada 1544. Kult Łucji rozpoczął się już w momencie jej śmierci. Kiedy cztery lata po pogrzebie, w którym uczestniczyły tłumy wiernych, otworzono jej trumnę, okazało się, że ciało jest w nienaruszonym stanie. Później złożono je w szklanej trumnie. Łucja z Narni została oficjalnie ogłoszona błogosławioną przez papieża Klemensa XI w 1710 r. Kiedy klasztor dominikanek w Ferrarze został skasowany przez Napoleona w 1797 r., trumnę z ciałem błogosławionej przeniesiono do katedry w Ferrarze, a w 1935 r. do katedry w Narni, gdzie znajduje się do dziś. Wspomnienie liturgiczne Łucji w Kościele rzymskokatolickim obchodzone jest w pamiątkę śmierci.

Śl. B. Marta Robin, - urodziła się 13 marca 1902 r. w Châteauneuf-de-Galaure, zm. 6 lutego 1981) – francuska tercjarka franciszkańska, mistyczka i stygmatyczka, duchowa matka wspólnot świeckich o charakterze religijnym "Ogniska Światła i Miłości", Sługa Boża Kościoła katolickiego. Marta była najmłodszą spośród sześciorga rodzeństwa. W 1918 zdiagnozowano u niej paraliż kończyn dolnych i górnych, a także zanik odruchu przełykania. Lekarze nie potrafili postawić jednoznacznej diagnozy. Najprawdopodobniej chorowała na wirusowe zapalenie mózgu. W 1928 roku dotknęła ją blokada krążenia krwi w kończynach, czego skutkiem był brak możliwości samodzielnego poruszania się. 20 maja 1921 roku doznała pierwszego objawienia Matki Bożej. Był to początek serii wizji świętych. Według zeznań świadków, miała ona dar bilokacji, proroctwa, przeżywania Męki Pańskiej i stygmatów (od 1930). Co srodę przyjmowała konsekrowaną hostię, która była jej jedynym pokarmem przez 52 lata. Jej dom stał się celem pielgrzymek. Dnia 2 listopada 1928 r. została przyjęta do III Zakonu Św. Franciszka. Choć od 1986 r. toczy się proces beatyfikacyjny Marty Robin, jej mistyczne przeżycia nie zostały jak dotąd oficjalnie potwierdzone przez Kościół.

Bł. Agnès Galand – urodziła się 17 listopada 1602 w Le Puy-en-Velay, zmarła 19 października 1634 r. w Langeac) – francuska błogosławiona Kościoła katolickiego, dominikanka, stygmatyczka. Została wychowana w religijnej atmosferze. W 1623 r. wstąpiła do klasztoru dominikanek, gdzie następnie pełniła obowiązki mistrzyni nowicjatu i przeoryszy. Doświadczała wizji i była stygmatyczką. Heroiczność jej cnót potwierdził papież Pius VII w 1808 r. Jednak beatyfikowana została dopiero przez Jana Pawła II w 1994 r. Jej wspomnienie przypada 19 października.

Bł. Katarzyna z Racconigi - urodziła się w 1487 r. w Piemencie we Włoszech, zmarła 4 września 1574 w Racconigi – błogosławiona Kościoła katolickiego, tercjarka dominikańska. Pochodziła z bardzo ubogiej rodziny. Jej ojciec był ślusarzem, a matka tkaczką. W wieku 5 lat zaczęła mieć widzenia Jezusa i Maryi, a także świętych. Ponieważ jej rodzina sprzeciwiła się, żeby wstąpiła do zakonu dominikanek, więc została tercjarką dominikańską. Doświadczała licznych wizji, była również stygmatyczką (jej stygmaty były niewidoczne, dopiero po jej śmierci zobaczył je jej spowiednik). Jej kult zatwierdził papież Pius VII w 1810 roku. Wspomnienie liturgiczne obchodzone jest 4 września.

Katarzyna Szymon (ur. 21 października 1907 w Studzienicach koło Pszczyny, zm. 24 sierpnia 1986 r. w Katowicach) - polska stygmatyczka. Pochodziła z wielodzietnej i ubogiej rodziny. Od pierwszego roku życia, po śmierci matki, wychowywaniem jej zajmował się ojciec z macochą. Była ofiarą przemocy domowej i skrajnej nędzy. Ukończyła jedynie trzy klasy szkoły podstawowej, nie umiała czytać ani pisać. Ze wspomnień Katarzyny wynika, że w dzieciństwie, gdy ojciec kolejny raz wyrzucił ją z domu, udała się do przydrożnego krzyża, gdzie miała doznać objawienia. Wedle jej relacji, po raz pierwszy usłyszała głos z nieba mówiący: „że jej ojciec się zmieni”. Jej ojciec faktycznie po jakimś czasie się nawrócił i wstąpił do III Zakonu Świętego Franciszka. Po śmierci ojca i macochy została wypędzona z rodzinnego gospodarstwa i nie miała stałego miejsca zamieszkania. Przez pewien czas pracowała u gospodarzy w Studzienicach i Porębie, do 1976 roku mieszkała w Pszczynie, później w Łaziskach Rybnickich w pobliżu Turzy Śląskiej. W latach 1979-1986 mieszkała w Kostuchnie w domu Marty Godziek. Wedle przekazów, 8 marca 1946, w pierwszy piątek wielkiego postu pojawiły się u niej rany stygmatyczne. Często też miała jakoby przeżywać w ekstazie wizje męki Jezusa. Według relacji Marty Godziek, kiedy Katarzynie Szymon otwierały się rany, towarzyszył temu zapach kwiatów http://pl.wikipedia.org/wiki/Katarzyna_Szymon_-_cite_note-dz-2. Oprócz stygmatów miały pojawiać się u niej wizje przyszłości, twierdziła też, że komunikuje się ze zmarłymi. Doznawała wizji, podczas których zdaniem świadków mówiła obcymi dla niej językami, takimi jak hebrajski i aramejski. W stanie wojennym pod oknami domu, w którym mieszkała zbierały się tłumy ludzi. Zmarła 24 sierpnia 1986. Pogrzeb odbył się 28 sierpnia. Została pochowana na cmentarzu przy parafii Trójcy Przenajświętszej w Kostuchnie. W uroczystościach pogrzebowych uczestniczyło kilkadziesiąt tysięcy ludzi. W 1988 roku Kuria Metropolitarna w Katowicach orzekła, iż rany na ciele wizjonerki nie miały charakteru nadprzyrodzonego. Mimo próśb osób, z którymi się zetknęła proces beatyfikacyjny formalnie nie został rozpoczęty.

Teresa Helena Higginson - urodziła się 27 maja 1844 w Holywell, zmarła 15 lutego 1905 r. w Chudleigh) - brytyjska nauczycielka, katolicka mistyczka i stygmatyczka. Jedenaście lat z przerwami uczęszczała do szkoły w Nottingham, prowadzonej przez siostry Miłosierdzia, potem została nauczycielką. Była świadkiem rzekomych objawień świętych oraz Jezusa, który w latach 1880-1883 miał jej podyktować nabożeństwo do Swojej Najświętszej Głowy i dwanaście obietnic związanych z tym nabożeństwem. Według zeznań świadków miała dar stygmatów, bilokacji, proroctwa i uzdrawiania chorych. 24 października 1887 miała uczestniczyć w mistycznych zaślubinach z Chrystusem. Została pochowana w Neston - cum Parkgate na cmentarzu św. Bonifacego. Jej objawienia nie zostały oficjalnie potwierdzone przez Kościół katolicki.

Św. Franciszek z Asyżu

Franciszek urodził się w 1182 r. w Asyżu. Ojciec był bogatym kupcem sukiennym, a matka wielce pobożna. Młody Franciszek w szkole przy kościele św. Jerzego poznał między innymi język łaciński i francuski tak bardzo potrzebny do pomagania ojcu. Chłopiec wesoły, żywy, inteligentny i dowcipny, był nadzieją ojca i matki. Miał pociąg do służby rycerskiej, więc w wieku 20 lat wziął udział w walce z Perugią i dostał się do niewoli. Niewola, a potem choroba, dały sposobność do zastanowienia się nad sobą. W 1206 r. nastąpił przełom w jego życiu. Franciszek postanowił być heroldem Wielkiego Króla - Boga samego. W kościele u św. Damiana usłyszał głos Chrystusa i zaczął odbudowywać zniszczone asyjskie świątynie prowadząc życie pustelniczo-zebracze, co doprowadziło do zerwania kontaktu z ojcem. Franciszek liczył 24 lata, gdy rozpoczął rycerską służbę pod sztandarem Pani Ubóstwa, przyjmując za podstawę życia dosłowne wcielanie ewangelii. W 1209 r. miał już pierwszych 11 naśladowców, objął w posiadanie kościółek Matki Bożej Anielskiej czyli Porcjunkulę w Asyżu i otrzymał pierwsze ustne zatwierdzenie swego sposobu życia u papieża Innocentego III. W 1212 r. pozyskał dla swego sposobu życia Klarę i tak powstał II Zakon. Wysłał swych braci na misje do Saracenów, gdzie otrzymali palmę męczeństwa, a sam w 1219 r. odbył podróż misyjną do Ziemi Świętej uzyskując zgodę od sułtana Firmana na swobodne poruszanie się po Palestynie. W 1221 r. po spotkaniu z kupcem Luchiesio, Franciszek myślał o ułożeniu przepisów życia dla ludzi świeckich i tak powstał III Zakon pokutujących w świecie. Zakon zarówno męski jak i żeński - dziewięć zgromadzonych wokół Klary, rozrósł się już za życia Franciszka i objął wiele Krajów Europy, więc papież Honoriusz III w roku 1223 uroczystą bullą zatwierdził regułę franciszkańską. Sam Franciszek upodabniając się wewnętrznie do Ukrzyżowanego miał także na zewnątrz przejawiać z Nim podobieństwo. W 1224 r., dla uczczenia Matki Bożej Wniebowziętej odprawiał Franciszek post 40-dniowy na górze Alwernia i tam 14 września otrzymał stygmaty na rękach, nogach i boku, których ukryć się nie dało. Już przedtem zdał Franciszek rządy Zakonu w ręce brata Eliasza z Kortony i wycieńczony licznymi cierpieniami zmarł 3 października 1226 r. mając 44 lata życia. Pochowany był najpierw w kościele św. Jerzego w Asyżu i tam 16 lipca 1228 r. został uroczystie kanonizowany przez papieża Grzegorza IX. Następnie brat Eliasz, oddany całą duszą swemu Patriarsze, wznosił dla niego wspaniałą podwójną bazylikę, gdzie spoczęło ciało św. Franciszka. W 1979 roku Jan Paweł II ogłosił św. Franciszka patronem ekologów i ekologii.

Tygodnik Niedziela - Edycja rzeszowska 39/2001

Św. Ojciec PIO

Francesco Forgione, urodził się 25 maja 1887 roku w Pietrelcinie. Pietrelcina. Na chrzcinach dano mu na imię Franciszek. Ojciec Pio wyznał, że w wieku 5 lat podjął decyzję, by swoje życie poświęcić Bogu. Już jako dziecko rozpoczął zadawać sobie pokutę http://pl.wikipedia.org/wiki/Pio_z_Pietrelciny_-_cite_note-nolan-4. Pewnego razu został skarcony przez matkę za spanie na kamiennej podłodze z kamieniem zamiast poduszki pod głową. 6 stycznia 1903 roku, w wieku 15 lat, rozpoczął nowicjat w Zakonie Braci Mniejszych Kapucynów. 22 stycznia złożył śluby zakonne, otrzymał habit franciszkański i przyjął imię brata Pio, na cześć świętego Piusa V, patrona Pietrelciny http://pl.wikipedia.org/wiki/Pio_z_Pietrelciny_-_cite_note-ewtn1-3. Ojciec Pio pragnął w pełni zrealizować swoje powołanie kapłańskie oraz zakonne i dlatego ze wszystkich sił naśladował Chrystusa w Jego miłości i pokorze. 20 sierpnia 1918 r. o. Pio otrzymał widzialne stygmaty. Było to w piątek w godzinie, w której ukrzyżowano Chrystusa. Tak opisuje to niezwykle wydarzenie: "siedziałem na chórze po odprawieniu Mszy św., kiedy ogarnął mnie jakiś dziwny stan spoczynku, podobny do słodkiego snu. Wszystkie moje wewnętrzne i zewnętrzne zmysły, a także władzę duszy pogrążyły się w nieopisanym ukojeniu". Krwawiących ran nie udało się o. Pio ukryć pomimo tego, że je obwiązywał chusteczkami. Przełożony zażądał, obejrzenia ich. Po oględzinach napisał do generała zakonu, że są to autentyczne rany na wylot. W boku natomiast jest rozdzarcie, z którego nieustannie wypływa krew. Przez dwa lata, na polecenie prowincjała i generała kapucynów, stygmaty o. Pio były poddawane nieustannym i skrupulatnym badaniom lekarskim. Badania wykazywały, że te głębokie i krwawiące rany mają przyczynę, której nauka nie jest w stanie wyjaśnić. Nie powstały przez uraz

mechaniczny lub działanie środków chemicznych. Rany miały gładkie krawędzie, bez żadnej infekcji i w ogóle się nie goiły. W swojej relacji przesłanej do Świętego Oficjum prof. Romanelli napisał, że z ran wypływa krew w takiej ilości, że w normalnym przypadku groziłoby to całkowitym wykrwawieniem. Rany nóg i rąk są tak głębokie, że można przez nie patrzeć na wylot. "Wykluczyć należy - pisze w swojej relacji profesor - iż etiologia ran ojca Pio jest pochodzenia naturalnego... z punktu widzenia naukowego nie da się wyjaśnić ich powstania... ani w ogóle zaklasyfikować, ze względu na ich charakter i przebieg kliniczny, jako zwykłych ran chirurgicznych. Mają one zupełnie inne pochodzenie i przyczynę. Ojciec Pio jest żywym cudem". Dr. Giorgio Festa w swojej relacji stwierdził, że "rany ojca Pio oraz krwotoki, które z nich pochodzą, mają swe źródło, którego nasza wiedza nie może wyjaśnić... Krew, która wypływa z przeciętych żył w żywym organizmie nie posiada przyjemnego zapachu. Natomiast krew, która wypływa z ran o. Pio posiada subtelny i delikatny zapach. Zjawisko to zaprzecza wszelkim prawom naturalnym i naukowym, wykracza poza możliwości logicznego wytłumaczenia, a my ucziwie nie możemy zrobić nic innego jak tylko potwierdzić fakty". Przez pięćdziesiąt lat, aż do momentu śmierci, rany krwawiły i zachowywały ciągłą świeżość, nigdy nie wywoływały ropni, stanów martwiczych ani nie ulegały zmianom zwyrodnieniowym. Wszystkie te fakty pozostają dla nauki nierozwiązalną zagadką, będącą w całkowitej sprzeczności z prawami natury. Na dodatek, w momencie śmierci o. Pio wszystkie rany w tajemniczy sposób zniknęły, nie zostawiając żadnej blizny. Był to kolejny wielki cud. W latach sześćdziesiątych stan zdrowia ojca Pio zaczął się pogarszać. 21 września 1968 roku, dzień po 50 rocznicy otrzymania stygmatów, ojciec Pio czuł się bardzo zmęczony. Następnego dnia, 22 września, miał odprawiać Mszę świętą. Czuł się jednak słaby i bał się, że może być zbyt chory, by ją ukończyć. Podczas celebrowania mszy świętej ojciec Pio wyglądał na bardzo wycieńczonego. Była to ostatnia msza święta celebrowana przez ojca Pio. Wczesnym rankiem, 23 września 1968 roku, ojciec Pio ostatni raz przystąpił do spowiedzi i odnowił śluby franciszkańskie. Jak zwykle miał w rękę Różaniec, jednakże nie miał już siły, by wymawiać na głos Pozdrowienia Anielskie. Do końca powtarzał słowa "Gesù, Maria" (Jezus, Maryja). Około godziny 2:30, powiedział: „Widzę dwie matki” (swoją matkę i Maryję). O 2:30, w swojej celi w San Giovanni Rotondo, oddał ducha Bogu. Jego ciało zostało pochowane 26 września w krypcie w kościele Matki Bożej Łaskawej. W roku 1982 Stolica Apostolska zezwoliła otworzyć proces beatyfikacyjny. W roku 1990 ojciec Pio został ogłoszony Sługą Bożym. W 1999 roku, Jan Paweł II ogłosił ojca Pio błogosławionym a 16 czerwca 2002 roku, ogłosił ojca Pio świętym. W uroczystości kanonizacyjnej wzięło udział 300 000 osób.

Cud ? Zwłoki świętych, które nie uległy rozkładowi.

Mimo wielu różnic dzielących ludzi, jedno łączy nas wszystkich nieuchronna śmierć. Śmierć często kojarzona bywa z rozkładem. Brak krążenia krwi, zanik metabolizmu oraz innych czynności podtrzymujących życie powodują, że organizm zaczyna się rozkładać. Skóra i oczy rozpadają się, włosy i paznokcie powoli zamieniają w pył, ostatecznie to samo stanie się z kośćmi. Gniciu ciała towarzyszy trudny do wytrzymania fetor. Narządy wewnętrzne i komórki ulegają rozpadowi, zachodzi rozpad gnilny, a ciało ulega przeobrażeniom, aż w końcu pozostaje sam szkielet.

Proces ten nie dotyczy jednak wszystkich. Istnieje szereg udokumentowanych przypadków, w których zwłoki są odporne na proces gnilny. Przez wieki Kościół katolicki utrzymywał, że osoby cechujące się najczystsza wiarą, po śmierci zachowują realistyczny wygląd. Ponieważ był to jeden z warunków wstępnych dla orzekania o świętości, gdy dana osoba stawiała się potencjalnym kandydatem, jej zwłoki poddawane były do wglądu. Wyniki ekshumacji bywały zaskakujące.

Niektóre ciała zachowały się bez zmian przez stulecia. Ów zwyczaj praktykowany był do początku XX wieku. Kościół zna wiele przypadków, kiedy ciała osób, których życie było nieposzlakowane - nie uległy rozkładowi. Jak to się dzieje, że niektóre zwłoki nie podlegają prawom natury? Ciała nie gniją i nie rozsypują się w proch. Niektóre z nich po latach obficie krwawią, w dotyku wydają się tak samo miękkie jak ciała żyjących. Niektóre z tych zwłok ekshumowano po kilkanaście razy i za każdym razem komisje badaczy wydawały ten sam werdykt: „To sprzeczne z prawami natury”. To nie jest scenariusz programu „Nie do wiary” lub „Strefa 11”. To się dzieje naprawdę. Co zaskakujące, w tym wypadku chodzi wyłącznie o ciała świętych i błogosławionych. Rzesze wiernych uważają zjawisko niepoddawania się ciał rozkładowi za cud. Tym bardziej, że nie są znane inne wypadki tego rodzaju samoistnej konserwacji ciał. Nic więc dziwnego, że sanktuaria, w których pochowani są niezniszczalni święci, stanowią jedne z najczęściej odwiedzanych miejsc pielgrzymkowych. Nierzadko ich ciała spoczywają w szklanych trumnach na ołtarzach, gdzie każdy może je obejrzeć z bliska. Naukowcy i lekarze próbują w sposób naukowy wytłumaczyć to zjawisko. Dla wiernych Kościoła może to być jeden z dowodów na świętość zmarłej osoby. Amerykańska pisarka Joan Carroll Cruz, która w 1977 roku poświęciła temu fenomenowi książkę „Niezniszczalni”, opisała przykłady 102 niepodlegających rozkładowi ciał świętych i błogosławionych.

***Kościół katolicki skatalogował ciała niezniszczalnych.
Ich pełną listę można znaleźć na stronie (Wikipedii)***

Najbardziej znanym przykładem nierozkładającego się ciała zdaje się być przypadek **św. Bernadetty**. Zmarła w 1879 roku, a jej ciało zostało ekshumowane, w ramach kandydatury do beatyfikacji w 1909 roku. Po trzydziestu latach spędzonych w grobie, Bernadetta okazała się być odporna na działanie czasu. Odkopano ją jeszcze dwukrotnie, w 1919 i 1923 roku. Po trzeciej ekshumacji przeprowadzono sekcję zwłok, która wykazała że narządy wewnętrzne pozostały miękkie i plastyczne. Bernadettę ogłoszono świętą i umieszczono na wystawie w relikwiarzu w klasztorze św. Gilgarda w Neveres, gdzie można ją oglądać do dziś. Nie wygląda na martwą, lecz na pogrążoną we śnie.

Podobne niesamowite właściwości wykazują zwłoki **św. Katarzyny** z Bolonii. Zmarła przechowywana jest w pozycji siedzącej w kaplicy klarysek od 1500 roku. Skóra nie jest rumiana, jak w przypadku Bernadetty, nie jest jasne, w jaki sposób jej ciało pozostaje odporne na rozkład.

Również **św. Silvan**, który zginął śmiercią męczeńską w VI wieku, zdaje się wyglądać całkiem nieźle, biorąc pod uwagę, że jego zwłoki mają 1600 lat. Problem polega na tym, że wyeksponowane szczątki pokryte są rzeźbą, będącą jego podobizną.

Przykłady można mnożyć. Interesującym jest przypadek **św. Andrzeja Boboli**. Jezuita zmarł w XVII wieku. Za wierność Bogu i własnej religii musiał zapłacić najwyższą cenę. Kozacy poddali go okrutnym torturom, podczas których obcięli mu uszy, wargi, nos i wydlubali oko. Zmasakrowane ciało zostało porzucone wraz z innymi ofiarami rzezi. Podczas ekshumacji, która miała miejsce na początku XX wieku, okazało się że jego ciało pozostało w niezmiennym stanie. Żołnierze Armii Czerwonej wykradli je w celu przeprowadzenia na nim badań. Bolszewicy mieli ponoć uderzać zwłokami o kościelną posadzkę, lecz ku ich zdziwieniu, nie rozpadły się. Sowieccy naukowcy nie byli w stanie wyjaśnić tego fenomenu. Wystawiono je jako kuriozum w moskiewskim muzeum ateizmu i muzeum higieny. Ponoć zaczęli modlić się do niego nie tylko katolicy, ale również prosty prawosławny lud, co wzbudziło grozę moskiewskich hierarchów. Kult jezuitę przybrał też patriotyczne, polskie oblicze. W 1923 roku zwłoki zostały zwrócone Kościołowi. Papież Pius XI wysłał ciało świętego do Warszawy. W 1938 roku zostało ono przyjęte w stolicy podczas, towarzyszącej temu wydarzeniu, wielkiej ceremonii.

Św. Wincenty a Paulo - urodził się w 1581 r., w biednej, wiejskiej rodzinie. Mając 19 lat został kapłanem. Francuski duchowny, założyciel zgromadzenia Zakonnego Szarytek i lazarystów.

W 1600 r. otrzymał święcenia kapłańskie, a wkrótce potem trafił w niewolę tureckich piratów, którzy go sprzedali. Duchowny przebywał w Tunisie jako niewolnik przez 7 lat. Został uwolniony w 1607 r. po tym, jak udało mu się nawrócić na chrześcijaństwo jego właściciela. Pożegnał ziemię ojczyzną dnia 27 września 1660 roku, mając 79 lat. W 1729 papież Benedykt XIII ogłosił go błogosławionym a papież Klemens XII kanonizował w roku 1737. Papież Leon XIII ogłosił Świętego Wincentego patronem wszystkich dzieł miłosierdzia. Jego serce i kości zachowały się w stanie idealnym i umieszczone zostały w woskowym odlewie jego ciała. Relikwie Świętego spoczywają w kryształowej trumnie w domu macierzystym Zgromadzenia Misji przy Rue de Sévres w Paryżu. Serce natomiast znajduje się w osobnym relikwiarzu domu Sióstr Miłosierdzia w tymże mieście, przy Ruedu Bac.

Św. Klara z Asyżu - zakonnica, duchowa córka Franciszka z Asyżu, współzałożycielka klarysek, święta Kościoła katolickiego. Urodziła się w Asyżu w Umbrii we Włoszech. Żyła w XII w. Była współzałożycielką zgromadzenia zakonnego klarysek. Pochodziła z bogatej rodziny, ale kiedy skończyła 18 lat, postanowiła porzucić wszelkie dobra materialne i mimo braku zgody ze strony rodziców wstąpić do zakonu. W klasztorze w Asyżu spędziła 42 lata. W czasie jej posługi, do zakonu przystąpiło wiele kobiet. Zmarła w 1253 r. Kiedy w 1850 r. odnaleziono jej trumnę i ją otwarto, okazało się, że jej szkielet jest nienaruszony. Jej relikwie znajdują się w bazylice św. Klary w Asyżu.

Św. Stanisław Kostka - urodził się w grudniu 1550 r. w Rostkowie. Ochrzczony został w kościele parafialnym św. Wojciecha w Przasnyszu. Do dwunastego roku życia Stanisław pobierał nauki w domu rodziców, w czternastym roku życia, na dalszą naukę wyjechał do Wiednia. Zamieszkał w internacie prowadzony przez Ojców Jezuitów. Wyróżniał się pobożnością, skromnością i umiarkowaniem. Miał nabożeństwo do Najświętszego Sakramentu. Gorliwie służył do Mszy św., często pozostawał w kościele lub kaplicy na adorację. Odznaczał się też szczególnym nabożeństwem do Matki Bożej. W 1566 roku, Stanisław ciężko zachorował. Obawiano się o jego życie. Powrót do zdrowia zawdzięczał cudownej interwencji Matki Bożej. Opowiadał potem w nowicjacie w Rzymie, że ujrzał Maryję z Dzieciątkiem Jezus, które złożyła mu na wyciągnięte ręce. Otrzymał wtedy polecenie wstąpienia do Towarzystwa Jezusowego. Ojciec nie zgadzał się, by został zakonnikiem. Kiedy Stanisław przekonał się, że w Wiedniu nie może być przyjęty do zakonu udał się do Rzymu do Generała Zakonu aby przyjął go do Zakonu wbrew woli rodziców. Ceremonia przyjęcia odbyła się, 28 października 1567 roku. W nowicjacie, jak stwierdzili liczni świadkowie, był wzorem zakonnika. Najświętszą Maryję Pannę nazywał swoją Matką i Panią. Na miesiąc przed śmiercią Stanisław wyznał przyjaciółom, że nie opuszcza go przeczucie o bliskiej śmierci. Osiemnastoletnie jego życie dobiegało końca. Odchodził z tego świata z całą świadomością, z krzyżem i obrazkiem Matki Bożej w ręku dnia 15 sierpnia 1568 roku o godzinie trzeciej. Kościół ogłosił go błogosławionym w roku 1605, a świętym w roku 1726. Dwa lata po śmierci otwarto jego grób. Okazało się wówczas, że jego zwłoki nie uległy procesowi rozkładu. Jego relikwie znajdują się w kościele pod wezwaniem św. Andrzeja w Rzymie.

Weronika Giuliani - Urodzona w 1660 r., pochodziła z zamożnej rodziny. Według źródeł, od najmłodszych lat wykazywała oznaki świętości, a pierwsze słowa, które wypowiedziała w wieku 18 miesięcy brzmiały: "Postępuj sprawiedliwie, Bóg Ciebie widzi", które skierowała do pewnego nieuczciwego sprzedawcy. W 1677 r. przystąpiła do Zakonu Kapucynek. Podczas uroczystości wielkopiątkowych w 1697 r. otrzymała dar stygmatów, które zanikły po upływie trzech lat. Prowadziła dziennik, w którym opisała swoje doświadczenia związane z przeżyciami mistycznymi. Zmarła w 1727 r., a w 1839 r. została wyniesiona na ołtarze przez papieża Grzegorza XVI. Jej nietknięte piętnem czasu zwłoki można oglądać w klasztorze we Włoszech.

Św. Silvan - Jeden ze świętych, o którym nie wiadomo dziś wiele. Pewne jest, że umarł ok. IV wieku. Na jego szyi widoczne są ślady cięcia. Św. Silvan umarł śmiercią męczeńską i prawdopodobnie był duchownym. Szczątki świętego Sylvana / Silvana, młodego Rzymianina męczennika, zostały przeniesione z Rzymu do katedry w Saint Blaise w Dubrowniku, Chorwacja, w 1847, według

zapisów w tej katedrze. Sylwan został zamęczony za wiarę około 350 roku w Rzymie. Święty Silvan jest jednym z spośród siedemdziesięciu uczniów apostołów. Pomagał ewangelizować głównym Apostołem i był biskupem w Salonikach. Jego zwłoki znajdują się w jednym z kościołów w Dubrowniku w Chorwacji. Biorąc pod uwagę fakt, że mają ponad 1600 lat, zachowały się w stanie znakomitym.

Św. Jan Maria Vianney - Był francuskim duchownym. Urodził się w 1786 r. w ubogiej rodzinie. W 1815 r. został księdzem. Dzięki doświadczeniom wyniesionym z dzieciństwa i wspomnieniu biedy znalazł wspólny język z ubogimi ludźmi ze wsi, na której objął probostwo. Dzięki jego zaangażowaniu w posługę kapłańską, liczba wiernych chodzących do kościoła i przystępujących do sakramentów zaczęła wzrastać. Vianney sypiał na deskach i bez przerwy pościł. Zasłynął przede wszystkim jako ksiądz-spowiednik, który miał zdolność czytania w sumieniach innych. Podczas 40 lat pracy, wysłuchał podobno ok. miliona spowiedzi. Zmarł w 1859 r. W 1904 r. został poddany ekshumacji. Jego doczesne ciało zachowało się w bardzo dobrym stanie i jest wystawione w relikwiarzu w sanktuarium w Ars, gdzie pielgrzymują ludzie z całego świata, aby modlić się za jego wstawiennictwem o potrzebne łaski. Święty Jan Maria Vianney jest uznawany za patrona wszystkich proboszczów.

Św. Katarzyna de Vigri - znana też jako Katarzyna z Bolonii, Była córką Jana de Vigri, profesora uniwersytetu, urodziła się w 1413 r. w Padwie, która była wówczas jednym z najwspanialszych miast Europy. Katarzyna otrzymała staranne wykształcenie. W 1431 r. została klaryską. Zmarła w 1463 r. Po 18 dniach od pogrzebu, obok jej grobu zaczęły się dziać podobno cuda. Dochodziło do cudownych uzdrowień, a w pobliżu mogiły unosił się słodki zapach. Wtedy też jej zwłoki zostały wydobyte i przeniesione do kaplicy klarysek w Bolonii. Jej nienaruszone ciało odziane jest w habit i znajduje się w pozycji siedzącej.

Św. Ojciec Pio - Kiedy w 2002 r. otwarto grób ojca Pio, okazało się, że ciało duchownego nie uległo rozkładowi. Wg relacji świadków, paznokcie stygmatyka wyglądały tak, jakby przed chwilą ktoś zrobił mu manikiur. Osoby, które uczestniczyły w procesie ekshumacji złożyły przysięgę, że grób świętego wyglądał identycznie jak w dniu pochówku. Ciało ojca Pio zostało wystawione na widok publiczny w ubiegłym roku.

Św. Jean-Baptiste - Marie Vianney

Małgorzata Maria Alacoque

Św. Silvan

Św. Ojciec Pio

Św. Bernardetta